

Dávid imádkozik. Nagyon sokféle helyzetben láthatjuk őt imádkozni: dicséri Istent akár azért, mert személyesen megsegítette, akár valamilyen ünnepen, ahol arról énekel, hogy hogyan szabadította meg, hogyan gondozza az Úr Izráelt; imádkozik bajban is, imádkozik egy-egy döntésért is: mi az Úr akarata. A bűnbánati imádsága is le van írva. Ezek minket tanítanak arra, hogy Isten minden helyzetben ott van velünk. „Nem maradok el tőled, sem el nem hagyalak téged.” Nemcsak megsegít, hanem tanít is, emlékeztet is, hogy van miért hálát adnom és dicsérnem Őt. Kérhetek tőle döntéseket, a vezetését, és fogadjam el, ha mást mond, más utat mutat, mint amire én gondoltam.

Nem tudjuk, mikor írta Dávid ezt a zsoltárt. Szenvedései, szorongattatásai egész életében voltak: Saul idejében is és királyként is. Nemcsak azoktól szenvedett, akik nyíltan az ellenségei voltak. Volt, amikor a barátai hagyták cserben (pl. 55. zsoltár). Most (ebben a zsoltárban) sem csak a külső ellenségektől szenved. Legtöbbször volt bizonyossága, hogy az Úr erejével legyőzi azokat; ha mégsem volt biztos a győzelemben, akkor is azt mondta: „légy erős... az Úr pedig tegye azt, amit jónak lát” (2Sám 10,12).

Belül gyötrődik, mert úgy látja, hogy az Úr elfeledkezett róla. Nem tudjuk, miért érzi így, mi volt ennek az előzménye. Vannak ilyen idők minden hívőnek az életében, és nem biztos, hogy a saját bűnünk az oka. Úgy látszik, hogy ebben a zsoltárban sem ez a helyzet. Ha felismerünk valamilyen bűnt, akkor azzal kell odaállnunk az Úr elé, bizonyossággal, hogy van Megváltónk, akinek a vére megtisztít minden bűntől. Ha nem ismertünk fel bűnt, csak „egyedül érezzük” magunkat, mintha Isten elhagyott volna, akkor is hozzá menjünk. A gyermekei vagyunk, és Ő *akarja*, hogy megszólítsuk – minden helyzetben, ahogyan Dávid.

„Meddig...”: Istennél, aki örökkévaló, nem kérdés az idő, az, hogy meddig tart valami. Nekünk megszabta, hogy mikor minek van itt az ideje: azt is, hogy meddig tart egy nehézség, mikor fogja adni a segítségét, de azt is, hogy mi mikor tegyünk meg valamit.

De Dávid nem tudja, hogy meddig tart ez: hogy az ellensége hatalmaskodik rajta, és ezért bántódik a szívében. Dávid félté az Urat; az ellenségei mind olyan emberek voltak, akik nem voltak istenfélők, akik a saját terveiknek, céljaiknak éltek, és azokat erőszakkal, hazugsággal keresztül is vitték.

Nekünk mik a céljaink? Van-e olyan, amiről nem bizonyosodtunk meg, hogy Isten akarata-e? Kik az ellenségeink: akik Istennel mennek szembe, vagy akik a mi szándékainkat húzzák keresztül? Elfogadjuk-e, ha az Úr azt mondja: ezt a tervedet tedd le, add nekem, törekedj másra, olyanra, amit én adok eléd?

Van valódi ellenségünk: az ördög, „mint ordító oroszlán”, aki minket is el akar nyelni. Ő akkor győz le minket, ha feladjuk a reménységünket, a bizalmunkat Isten iránt. „Álljatok ellene a hitben szilárdan, tudva, hogy testvéreiteken is ugyanazok a szenvedések telnek be”, ne hagyjuk abba az imádságot. Imádkozzunk másokért is, akikről tudjuk, hogy szenvednek. Eközben újra megjöhethet a reménységünk, hogy az Úr gondol rájuk és ránk is: „nem hagy erőnkön felül kísérteni, megadja a kimenekedést”.

Az ellenség (akár az ördög, akár ember) annak örülne, ha „ingadoznék”, és ha legyőzhetne. Ez az ő győzelme lenne. A hívő annak örül, hogy Isten megsegítette, mert ez az Ő győzelme. „Éneklek az Úrnak, mert jót tett velem.” Tudom, hogy megváltott, megszabadított a régi élettől, amelyben a bűn uralkodott rajtam. Ezért énekelhetek már most is, akkor is, ha nehéz próba alatt vagyok. De örülhetek annak is, hogy ebből is ki fog hozni egyszer. És ha most nincs erőm, és

kilátástalan helyzetben vagyok, akkor azért, ahogyan kihoz onnan, annál inkább Őt fogom dicsérni – mert Ő a győztes.

Sok ige, ami Dávid zsoltáraiban van, újra előkerül a keresztnél. Dávid szenvedése előre mutatott Jézus Krisztus szenvedésére. Mi is Krisztusra mutathatunk a próbák, szenvedések között. Ehhez át kell adnunk magunkat neki. Ilyen helyzetben sokszor nem is tudjuk, mit kellene tennünk, hogyan kellene viselkednünk, és ha tudnánk, akkor sem lennénk képesek megtenni. Egyedül Ő tudja, és képessé is tesz rá. – Ez az Ő célja: hogy minket Önmagához hasonlóvá formáljon; hogy azt lássák, hogy Ő cselekszik, és Őt dicsérjék; mi pedig „énekeljünk, hogy jót tett velünk”, és ezt az „éneket”, bizonyágtételt meg is hallják.

Zsolt 16,11

Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobboldon.